

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **B. Z.**, zast. Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 2. 2017, č. j. KRPU-5372-39/ČJ-2017-040022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 3. 2017, č. j. 75 A 7/2017 – 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátu se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované specifikovanému tamtéž. Žalovaná jím rozhodla o prodloužení doby trvání zajištění stěžovatele o 19 dnů od uplynutí třicetidenní doby zajištění stanovené rozhodnutím ze dne 8. 1. 2017, č. j. KRPU-5372-20/ČJ-2016-040022 (dále jen „první rozhodnutí o zajištění“).

[2] Účelem zajištění bylo předání stěžovatele podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského

státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států [dále jen „nařízení Dublin III“; k postupu žalované viz § 129 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)].

[3] Krajský soud neshledal v postupu žalované pochybení. Dospěl k závěru, že jasně vysvětlila, proč byl stěžovatel zajištěn a proč byl naplněn požadavek vážného nebezpečí útěku. Během zajištění byly činěny kroky k jeho předání do Rakouska a doba zajištění byla stanovena s ohledem na tuto skutečnost. V době vydání napadeného rozhodnutí stále existovalo vážné nebezpečí útěku; stěžovatel svým dlouhodobým a opakovaným porušováním povinností spojených se vstupem a pobytem cizinců na území států Evropské unie prokázal, že v tomto směru nemá žádné zábrany.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatel opírá svoji kasační stížnost o důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tvrdí tedy existenci vad řízení, pro které měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit.

[5] Domnívá se, že zjištěný skutkový stav věci svědčí o tom, že cestoval přes Českou republiku do Rakouska, kde poprvé požádal o udělení azylu a které je tak příslušné k posouzení jeho žádosti podle pravidel nařízení Dublin III. Nepopírá, že se v minulosti dopustil několika porušení pravidel pobytu žadatelů o mezinárodní ochranu na území Evropské unie. Tím však nemůže být zastřena skutečnost, že v okamžiku zajištění nemířil ze státu příslušného k vyřízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu do jiného státu a že ani jinak nejednal proti účelu nařízení Dublin III. Má tedy za to, že i kdyby byla naplněna formální kritéria pro zajištění podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, bylo by proti smyslu tohoto zákona zajišťovat jej ve chvíli, kdy bylo zřejmé, že dobrovolně odcestuje do státu příslušného k řešení jeho žádosti. Vzhledem k tomu, že Rakousko přímo sousedí s Českou republikou, nemůže být nadto naplněna poslední podmínka dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

[6] Žalovaná ve svém vyjádření zdůraznila, že stěžovatel soustavně a dlouhodobě nedodržuje právní předpisy Evropské unie v oblasti vstupu a pobytu cizinců na území. Námitku, že jeho zajištění je bezúčelné za situace, kdy sám cestoval do Rakouska, označila za účelovou, neboť stěžovatel vypověděl, že tam nechce být vyslyšen a zavřen. Navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem [§ 102 a násl. s. ř. s.]. Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přezkumem rozsudku v tomto rozsahu dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Před vlastním posouzením stěžovatelových námitek je třeba uvést, že ve správním soudnictví již proběhl přezkum prvního rozhodnutí o zajištění stěžovatele; žaloba proti němu byla zamítnuta rozsudkem krajského soudu ze dne 24. 2. 2017, č. j. 75 A 3/2017 – 34, kasační stížnost rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 2 Azs 81/2017 – 26. Vzhledem k tomu, že námitky nynější kasační stížnosti se v podstatě shodují s těmi, které stěžovatel uplatnil ve věci sp. zn. 2 Azs 81/2017, lze na tento rozsudek v podrobnostech odkázat.

pokračování

[9] V projednávané věci je nesporné, že stěžovatel neoprávněně vstoupil na území Evropské unie již v roce 2009, několik let nelegálně pobýval v několika členských státech a teprve poté podal žádost o mezinárodní ochranu, první v Rakousku, další v Nizozemí. Druhé žádosti nebylo vyhověno a stěžovatel měl být navrácen do Rakouska, rozhodl se však odcestovat sám, protože měl strach z letadla a nechtěl, aby jej v Rakousku zavřeli a vyslýchali. Při této cestě byl kontrolován českou policejní hlídkou, která zjistila, že neoprávněně vstoupil, respektive pobýval na území České republiky.

[10] Dne 8. 1. 2017 žalovaná vydala první rozhodnutí o zajištění za účelem předání stěžovatele do státu odpovědného za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. S ohledem na výše uvedené skutečnosti shledala, že existovalo vážné nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, současně nebylo možné uplatnit mírnější opatření k vycestování a zajištění bylo přiměřené okolnostem případu. O těchto skutečnostech informovala Ministerstvo vnitra, které zahájilo tzv. dublinské řízení podle nařízení Dublin III. Dne 13. 1. 2017 Česká republika obdržela souhlas Rakouska s přijetím stěžovatele zpět. Žalovaná na základě této skutečnosti a doby potřebné pro připravované předání vydala nyní napadené rozhodnutí, kterým dobu zajištění stěžovatele prodloužila o 19 dnů.

[11] Relevantní právní úpravu pro posouzení projednávané věci obsahuje § 129 zákona o pobytu cizinců. Podle jeho odst. 1 *[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*

[12] Podle odst. 4 *[p]olice rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesusoudícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*

[13] Stěžovatel nezpochybňuje aplikovatelnost shora uvedených kritérií a konkrétními námitkami nerozporuje formální naplnění většiny z nich. Nepopírá závěry žalované a krajského soudu, že se na území České republiky nacházel neoprávněně bez platného cestovního dokladu, víza nebo jiného dokladu opravňujícího jej k pohybu po území a že nerespektoval rozhodnutí nizozemských orgánů o předání stěžovatele do Rakouska a jeho realizaci unikl tím, že nevyčkal na kroky nizozemských orgánů, ale sám se neoprávněně snažil dostat do Vídně (přičemž byl veden snahou vyhnout se tomu, aby jej v Rakousku „zavřeli a vyslýchali“). Nadto uznává, že opakovaně porušil pravidla Evropské unie o pobytu cizinců, čímž byla jeho důvěryhodnost pro správní orgány narušena.

[14] Pokud jde o stěžovatelem zmiňované „poslední kritérium“ v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, z jazykového vyjádření je zřejmé, že jeho aplikaci lze zvažovat v případě, že cizinec bude předán do státu *přímo nesusoudícího* s Českou republikou. Vzhledem k tomu, že v době vydání napadeného rozhodnutí již bylo postaveno najisto, že stěžovatel má být předán do Rakouska, které s Českou republikou *přímo sousedí*, byla jeho námitka irelevantní.

[15] Podstatou kasačních námitek je nicméně argumentace, že ani v případě formálního naplnění kritérií dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nemělo k zajištění dojít, neboť bylo bezúčelné a nevedlo k naplnění cíle nařízení Dublin III, jelikož jeho jediným důsledkem bylo zdržení stěžovatele a znemožnění jeho dobrovolného vycestování do Rakouska. Stěžovatel zastává názor, že nemířil ze státu příslušného k vyřízení jeho žádosti a nejednal proti účelu nařízení Dublin III.

[16] V první řadě s ním nelze souhlasit v tom, že v okamžiku zajištění nejednal v rozporu s cíli a účelem dublinského systému. Dvojí shoda v systému EURODAC i jeho výpověď ozřejmují, že nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze v jednom členském státě Evropské unie, ale navzdory podané žádosti nelegálně překračoval vnitřní hranice, aby mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat v dalším státě, o němž se domníval, že mu poskytne lepší postavení (konkrétně měl za to, že mu v Nizozemsku budou přiznány sociální dávky), a tedy se snažil o tzv. asylum shopping, jemuž má dublinský systém předcházet.

[17] Poté, co zjistil, že v Nizozemsku statusu azylanta nedosáhne, se vskutku nejspíše snažil vrátit do Rakouska, kde podal v pořadí první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Současně je však třeba zopakovat, že jeho předchozí jednání (nelegální víceletý pobyt na území několika evropských států, neoprávněné překračování hranic, podání žádosti o mezinárodní ochranu ve více státech, nevyčkání na realizaci nizozemského rozhodnutí) nebylo zárukou toho, že se po návratu do Rakouska přihlásí příslušným orgánům s úmyslem dořešit svou azylovou situaci. Ani z jeho výpovědi nelze vysledovat, že byl veden záměrem dobrovolně se dostavit k příslušným orgánům, neboť uvedl, že do Vídně cestuje za družkou a bratrem a na realizaci nizozemského rozhodnutí nečekal, neboť nechtěl, aby jej v Rakousku zavřeli a vyslyšali. Nelze tedy předpokládat, že by při takovém náhledu na věc rakouské orgány sám dobrovolně kontaktoval.

[18] Stěžovatel nejenže naplnil kritéria dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ale jeho jednání směřovalo proti účelu nařízení Dublin III. Nejvyšší správní soud tak nesdílí názor, že jeho zajištění bylo bezúčelné; naopak bylo z důvodu existence vážného nebezpečí útěku zcela namístě. Za popsaných okolností má Nejvyšší správní soud postup žalované za správný a zákonný a taktéž v posouzení ze strany krajského soudu neshledal pochybení.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil žádné z kasačních námitek ani neshledal vadu, ke které by musel přihlídnout z úřední povinnosti, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

[20] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

[21] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 75 Az 7/2017 – 18, ustanoven zástupcem Mgr. Ing. Jakub Backa, advokát se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10. Podle § 35 odst. 8, věty poslední, s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Podle první věty téhož ustanovení, ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát.

[22] Ustanovený zástupce učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé – podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních

pokračování

služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)]. Za jeden úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. S ohledem na skutečnost, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), zvyšuje se částka přiznané odměny podle ustanovení § 35 odst. 8, věty druhé, s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 714 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu